

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

L'oferiment del nou dia

Cada nou dia ens recorda que hem de recomençar les nostres activitats, renovar els nostres projectes i esperances. No comencem el dia de qualsevol manera, com fan els pagans o els cristians tebis. Resar una oració per oferir les obres del nou dia és un acte de pietat que orienta bé la nova jornada, que la dirigeix a Déu des de bon començament.

Aquest costum el vivien els primers cristians: «quan es desperten, abans d'enfrontar-se de nou al tràfec de la vida, abans de concebre en el seu cor qualsevol impressió, abans fins i tot de tenir cura dels seus interessos familiars, consagren al Senyor el naixement i principi dels seus pensaments», deia Cassià. Tant de bo, abans d'escoltar les notícies radiofòniques, del cafè o de la higiene personal, poguéssim dirigir vers el

Senyor el nostre primer pensament del dia!

No cal resar cap oració concreta, però pot ser útil aprendre's de memòria alguna oració senzilla adreçada al Senyor o a Maria. D'una manera concreta, tota l'Església és cridada a dirigir-se vers Déu en començar el matí, cadascú segons les seves possibilitats: les comunitats religioses ho fan amb el rès de les matines. Us presentem un model d'oferiment d'obres: «Us adoro, Déu meu, i us estimo de tot cor; us dono gràcies d'haver-me creat, redimit, fet cristià i conservat en aquesta nit; us ofereixo totes les accions d'aquest dia: feu que siguin totes segons la vostra voluntat i per a major glòria vostra. Guardeu-me del pecat i de tot mal. La gràcia vostra sigui sempre amb mi i amb tots els meus. Amén.»

Diumenge V de Quaresma | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Ezequiel (37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondre el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.»

Salm responsorial (129)

Són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals, sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingué l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (11,1-45)

En aquell temps, caigué malalt un home que es deia Llätzer. Era de Betània, el poble de Maria i de la seva germana Marta. Maria era la qui, més endavant, unguí el Senyor amb perfum i li eixugà els peus amb els cabells. Llätzer, el malalt, era el seu germà. Les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.» Ells li digueren: «Rabí, fa poc que els jueus us volien apedregar, i ara hi torneu?» Jesús contestà: «La claror del dia dura dotze hores. Els qui caminen de dia no ensopeguen, perquè veuen la claror d'aquest món, però els qui caminen de nit sí que ensopeguen, perquè els manca la claror.» Després afegí: «Llätzer, el nostre amic, s'ha adormit; vaig a despertar-lo.» Els deixebles li digueren: «Senyor, si s'ha adormit, es posarà bo.» Jesús es referia a la seva mort, però els deixebles es pensaven que parlava del son ordinari. Llavors Jesús els digué clarament: «Llätzer és mort. M'alegro de no haver estat allà; serà en profit vostre, perquè cregueu. Però ara anem-hi.» Tomàs, el Bessó, digué als seus companys: «Anem-hi també nosaltres, morirem amb ell.» Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. [...]

2

full

Progressar contínuament | Mn. Marc Majà Guiu

És la petició que fem en l'oració col·lecta de la missa d'aquest diumenge: «Us demanem, Senyor, la gràcia de *progressar contínuament* en aquella caritat per la qual el vostre Fill va estimar tant el món que es va entregar a la mort.» Progressar contínuament significa avançar de manera ininterrompuda. Coneixent com és la naturalesa humana (com som cadascun de nosaltres), és possible aspirar a «progressar contínuament en la caritat»? La nostra vida no està formada per tot un seguit d'avançades i reculades? Com pretendre, aleshores, progressar contínuament?

Les lectures d'avui ens donen la resposta. Llegim en el profeta Ezequiel que un dels distintius per a saber que el Déu d'Israel és el Senyor és que ell és capaç d'obrir els sepulcres, fer-ne sortir els morts i fer-los entrar a la terra promesa. Això mateix, de fet, és el que Jesús fa amb el

seu amic Llätzer. D'aquesta manera se'ns ensenya que d'una experiència tan negativa, d'una reculada tan definitiva, com és la mort, Déu és capaç de treure'n un avenç, de fer anar endavant la història. Dit d'una altra forma, l'Es-critura ens mostra com Déu és aquell que aconsegueix transformar els retrocessos en progressos.

És aquesta l'única forma que tenim de «progressar contínuament»: comptar amb l'ajuda del Déu que és capaç de fer-nos sortir dels sepulcres de les nostres pors, dels nostres egoismes, dels nostres pecats. Per això, unim-nos aquests darrers dies de Quaresma més estretament a ell. Jesús, «com a home veritable, plorà Llätzer, el seu amic, i, com a Déu etern, el va fer aixecar del sepulcre. I ara, compadit del llinatge humà, ens porta a nova vida per mitjà dels sagraments». Recorrem-hi.

Exigència del nostre baptisme: la santedat | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El camí de la Quaresma és camí vers la santedat de vida. Els cristians no fem les pràctiques quaresmals amb el sol desig del compliment d'uns bons costums, sinó que la nostra meta és la configuració, cada vegada més plena, amb Jesucrist. La meta de la vida cristiana és sempre poder arribar a dir com sant Pau: *Visc jo, però no sóc jo, és Crist qui viu en mi* (Ga 2,20).

El temps de Quaresma és el temps de gràcia en què els catecúmens de l'Església intensifiquen la seva preparació, per a poder arribar a la nit santa de Pasqua i rebre els sacraments de la vida: el baptisme, la confirmació i l'Eucaristia. Cal que preguem per ells i els acompanyem amb el testimoni de l'alegria de la fe cristiana. Però no solament els catecúmens han d'intensificar la preparació per a viure la Pasqua, sinó que també tots els qui hem estat batejats ens hem de preparar per a poder celebrar la vetlla pasqual i, en el si d'aquesta, fer la renovació de la nostra fe baptismal i els nostres compromisos de viure en la llibertat dels fills de Déu, renunciant al maligne i al pecat.

Adonar-se del gran do del baptisme és una de les claus fonamentals de la nostra vida cristiana. Fa uns quants anys, dins el Pla Diocesà de Pastoral, ens preguntàvem: *Què n'has fet, del teu baptisme?* I aquesta pregunta sempre ha de romandre en el nostre cor i, encara més, en temps de Quaresma. Sempre tenim el perill que la vida ens desgasti de moltes maneres i que perdem la il·lusió del que hem

de viure. També en la vida cristiana podem anar perdent la novetat, que és una de les característiques de la vida de gràcia. L'amor de Déu és nou cada dia. L'Esperit Sant en els nostres cors és una font d'aigua viva que no cessa mai de fer rajar l'aigua fresca i nova de l'Amor de Déu.

Per això serà molt bo que no perdem el temps de Quaresma que ens resta abans d'arribar a la Pasqua i que ens llancem a les mans de la misericòrdia divina per deixar-nos abraçar pel Pare ric en misericòrdia (Ef 2,4), i així, una vegada més, començar la novetat de la vida de fills de Déu, amb el vestit i el calçat nous i l'anell de fill (cf. Lc 15,22).

El baptisme, sacrament de Crist, fruit de la seva mort i resurrecció, ens ha fet fills de Déu. Ser fills de Déu és el gran do que hem rebut per Jesús, el Fill estimat de Déu. Adonar-se del do de la filiació divina i viure aquest do, amb agraïment al cor i amb santedat de vida, és el millor dels fruits de la santa Quaresma.

El baptisme ens ha fet sants, perquè ens ha inserit en la vida de Crist. Ser cristià és sinònim de ser sant. L'única tristesa que a un cristià li és permesa és la de no ser sant. De fet, no ser sant és l'únic fracàs d'una vida. Però la crida a la santedat és nova cada dia, perquè no confiem en les nostres forces, sinó en l'amor misericordiós de Déu, que ens dóna cada dia, a cada instant, la gràcia de tornar a començar en el camí de la santedat.

Agenda litúrgica de la setmana

6 ■ Diumenge V de Quaresma / Cicle A. Sant Guillem, abat (†1202).

Lectures: Ezequiel 37,12-14 / Salm 129 / Romans 8,8-11 / Joan 11,1-45

Litúrgia de les hores: Setmana I

7 ■ Dilluns. Sant Joan Baptista de la Salle, prevere (1651-1719).

Lectures: Daniel 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Salm 22 / Joan 8,1-11

8 ■ Dimarts. Sant Amanci, bisbe (†446).

Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm

101 / Joan 8,21-30

9 ■ Dimecres. Santa Casilda, verge.

Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Daniel 3,52-56 / Joan 8,31-42

10 ■ Dijous. Sant Ezequiel, profeta (s. VII aC). Sant Apol·loni, màrtir (†186).

Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59

11 ■ Divendres. Sant Estanislau, bisbe i màrtir (1030-1079).

Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42

12 ■ Dissabte. Sant Zenó, màrtir (†c.371).

Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13. / Joan 11,45-56

13 ■ Diumenge de Rams / Cicle A. Sant Hermenegild, màrtir (†585). Sant Martí I, papa i màrtir (†655).

Lectures: Processó: Mateu 21,1-11. Missa: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Mateu 26,14 – 27,66

Sant Bernat Calbó (i II): bisbe de Vic

Després de la renúncia del bisbe Guillem de Tavertet, l'any 1233, el capítol format per vint-i-tres membres designà tres canonges compromissaris per a l'estudi del cas i per a la proposta d'un candidat idoni, potser per manca d'avinença. Al cap de pocs dies, escolliren l'abat Bernat Calbó de Santes Creus, presentaren la proposta al capítol, que l'acceptà, i així ho comunicaren a l'arquebisbe de Tarragona. Segurament hi va influir, com diu el document, la seva providesa i discreció, tant en les qüestions temporals com en les qüestions de l'esperit; home madur d'anys, honest de costums, instruït en les lletres, de conversa i tracte agradable; però també el desig del capítol de posar fi a les lluites de la mitra vigatana amb la casa dels Montcada, i també en això la figura de Bernat Calbó tenia bones perspectives com a home de pau, ja que tenia excel·lents relacions amb aquests nobles, grans protectors de Santes Creus.

Els canonges anaren a comunicar l'elecció a l'abat Bernat, el qual es resistí força a acceptar l'episcopat.

En aquest període va coincidir també la mort de l'arquebisbe de Tarragona, Espàreg de la Barca, un dels grans homes del temps de Jaume I, que havia de ser qui consagrés Bernat Calbó com a bisbe de Vic. La successió a la seu metropolitana fou molt complicada per la negativa d'alguns a acceptar, com ara sant Ramon de Penyafort, i això segurament retardà la consagració del nou bisbe, que va actuar durant gairebé un any com a bisbe electe, període en el qual ja mostrà un tarannà de mansuetud i bondat. Era l'any 1234.

Primeres actuacions

Estrenyiment de relacions amb els canonges, amb especial interès per la millora dels ornaments litúrgics, el campanar i els llibres del cor. Resolució de conflictes: amb el senyor feudal de Sant Benet de Bages, amb l'arquebisbat de Tarragona per la possessió d'una parròquia, sobre la jurisdicció del castell de Torroella.

Actuacions pastorals

Construcció i consagració d'esglésies. Atenció al clergat: correcció d'abusos, foment de l'estudi, solució de discòrdies internes, fustigació de la indisciplina, bona relació amb els seus canonges. Exercici de la justícia. Així ho afirma Junyent quan diu que Bernat Calbó fou «defensor de la justícia i de l'equitat, acèrrim propugnador dels drets que li pertocaven com a bisbe».

Altres

Cura de les rendes i les temporalitats que havia de rebre l'Església. Cura en l'administració de les rendes episcopals. Participació en les Corts de Montsó de 1236, on s'escometé principalment la conquesta de València. Sembla que Bernat Calbó es comprometé a participar-hi amb alguns homes, cosa que féu l'any 1238. Així el trobem a València, al costat del rei Jaume, durant la conquesta de la ciutat. El bisbe Calbó va rebre del rei algunes concessions i algunes propietats per a l'Església de Vic, que més tard hagué de defensar amb energia. Després de la conquesta de la ciutat, Bernat Calbó participarà en la cristianització de la ciutat, així com també en la promulgació dels furs de València.

Final de la vida

A mitjans de 1243 el bisbe Calbó se sentí defallir, dictà les seves voluntats, mostrant-se un home extraordinàriament auster. Fa inventari dels béns del palau episcopal, la llista de deutes originats per la intervenció a València principalment. Demana que els deutes siguin pagats, que totes les coses de palau restin a disposició del seu successor i que es faci arribar el document a l'arquebisbe de Tarragona. El dia 26 d'octubre de 1243 morí i fou enterrat a la catedral al costat de les fonts baptismals, després d'una setmana en què el seu cos fou exposat a la veneració del poble. (Extret de la intervenció Mn. Norbert Miracle en el curs set d'estiu)

Sant Pere Claver | Mn. Josep Maria Montiu de Nuix

És patró de la diòcesi de Solsona. Nasqué l'any 1580 a Verdú. L'any 1602 ingressà en la Companyia de Jesús.

L'any 1610 des de Barcelona anà a Cartagena d'Índies (Colòmbia). L'any 1616 fou ordenat sacerdot. En 1622 féu la seva professió religiosa com a jesuïta, signant-la així: «Pere, esclau dels negres per sempre». Aquesta signatura sintetitza tota la seva vida. A Cartagena d'Índies hi desembarcaven milers d'esclaus negres, els quals havien estat capturats a l'Àfrica. Els tractaven sense cap tipus d'humanitat, com si fossin bèsties i no homes. No se'ls reconeixia cap dret. No tenien ni inconvenient a matar-los.

Pere Claver coneixia aquesta penosa realitat, però no tenia mitjans per a impedir-la. Va fer l'única cosa que estava a la seva mà: viure una gran caritat envers els

Cartagena de Índies (Colòmbia)

esclaus. Tan aviat arribaven els vaixells carregats amb els esclaus negres, anava al seu encontre. Alleujava els seus patiments físics i morals. Als esclaus els portava begudes, menjar, dolços... Acariciava les ferides causades per l'odi. Consolava les seves tristeses. Calmava els seus terrors. Donava esperança als totalment enfonsats. Els portava sentiments d'humanitat, proximitat de pare, tendresa de mare, afecte. Feia tot el possible per salvar les seves ànimes. Era el seu àngel bo. Després que als esclaus els haguessin traslladat als magatzems, on els tenien en condicions infrahumanes, amuntegats, ell els continuava visitant. Sant Pere Claver, amb esforç heroic, sobrehumà, estava sempre al seu servei. Era abnegat i senzillament l'esclau dels esclaus negres. Els preparava per al bateig, els evangelitzava amb molta cura. Per tal d'aconseguir això se servia d'intèrprets, i també d'imatges, com, per exemple, la del diví crucificat. Durant la seva vida arribà a batejar més de tres-cents mil negres. Sant Pere Claver es dedicà preferentment, però no únicament, als esclaus negres, ja que en el seu cor heroic hi havia lloc per a totes les misèries de Cartagena d'Índies. Així, tingué cura de leprosos, empestats, agonitzants, presoners, pobres, pecadors... Confessava molt. Durant una quarantena de mil persones passaren pel seu confessor. Tenia forces per a tant gràcies a la seva llarga pregària i al seu gran amor a Déu. Morí l'any 1654. Va ser canonitzat el 15 de gener de 1888. La seva festa litúrgica es celebra el dia 9 de setembre.

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

Mes de març del 2014

14. Nucli familiar monoparental format per dona de 35 anys amb 3 fills menors que viuen amb ella. Ha esgotat l'atur i només cobra la prestació per fills a càrrec seu. Sol·licita: suport econòmic per a despesa bàsica d'alimentació. Import: 200 euros.

15. Home sol de 52 anys, sense família i amb poca xarxa relacional. Presenta símptomes de malaltia mental crònica. Ha esgotat tota prestació social contributiva. Sol·licita: suport econòmic per a pensió. Import: 150 euros.

16. Marit i muller de 43 i 39 anys respectivament amb tres fills menors de 10, 8 i 5 anys; presenten problema econòmic puntual per manca de salut de la dona. Sol·liciten: suport econòmic per a fer front a una despesa mèdica puntual. Import: 250 euros.

17. Nucli familiar monoparental format per dona i tres fills menors en edat escolar. Ella Treballa en l'àmbit domèstic per hores i no ingressa el mínim per a fer front a totes les despeses bàsiques. Sol·licita: ajut pel transport escolar del fill gran. Import: 80 euros.

18. Parella jove de 32 i 27 anys respectivament amb dos fills de 2 anys i 9 mesos. L'únic ingrés és la prestació mínima de l'atur i paguen 300 euros de lloguer. Sol·liciten: suport econòmic per pagament d'un rebut de llum. Import: 69,78 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: **Unnim 2107.1002.39.3378964893.**

Breus.....

» Avui, Jornada Diocesana de Catequesi a Igualada

Tindrà lloc a l'Escola Pia i al santuari de la Pietat, amb els següents actes:

9:30h acolliment.

10h pregària.

10:30h presentació de la jornada i ponència a càrrec de Mn. David Compte, vicari general del bisbat i professor de l'Institut de Ciències Religioses.

12h pausa-cafè.

12:30h diàleg i preguntes.

14h dinar.

15:30h activitat lúdica al voltant dels nostres sants.

17h missa i comiat.

» Intencions del Sant Pare per al mes d'abril

Universal: Perquè els governants promoguin la cura de la creació i la justa distribució dels béns i els recursos naturals.

Per la evangelització: Perquè el Senyor Ressuscitat ompli d'esperança el cor dels qui sofreixen el dolor i la malaltia.

Davant de la canonització de Joan XXIII

Entre els papes de la nostra Església hi ha hagut personatges realment grans. Pel seu do de gents uns, per la seva capacitat intel·lectual uns altres, per la seva espiritualitat o per la seva bondat alguns més. És probable que el nom de la majoria d'ells no ens digui gran cosa, perquè van pertànyer a èpoques passades o perquè eren poc populars, és a dir, que van exercir el seu papat més aviat distants de la feligresia.

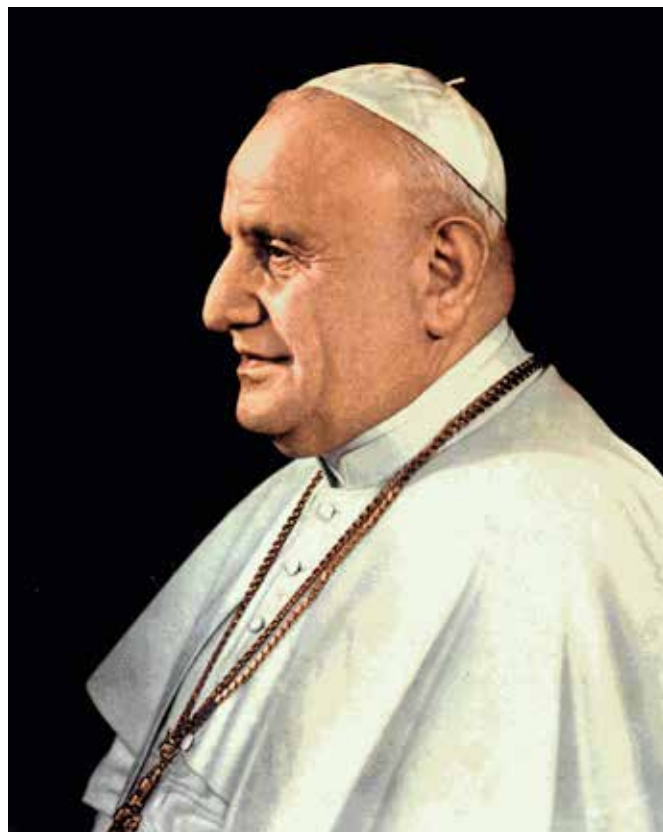
Avui parlem d'un papa que va trencar amb diversos esquemes. Un que de la seguretat i confort de les oficines de la Santa Seu es va llançar als carrers per visitar empresonats i saludar els malalts. Un que va rebre famílies i va tenir somriures per als seus nens i que, sense fer cas de les crítiques, va escoltar tothom, fins i tot si eren d'una altra religió o de corrents que alguns consideraven enemics del catolicisme. El papa i l'Església, deia ell, no tenen enemics. El nom d'aquest gran personatge era Angelo Giuseppe Roncalli, que passaria a la història com a Joan XXIII i que seria recordat per molts com «el Papa bo». Serà canonitzat el pròxim 27 d'abril.

Situant-nos en la història, parlem d'anys ja llunyans, en els quals l'Església, en diversos aspectes, era diferent. Roncalli va néixer el 25 de novembre de 1881 en un poblet anomenat Sotto il Monte, província i diòcesi de Bèrgam, Itàlia. Per aquestes èpoques, com haurem escoltat, la missa se celebrava en llatí, amb el sacerdot d'esquena a la comunitat. Quan el papa feia petits recorreguts en processons no caminava, sinó que s'asseia en el que es coneixia com la «cadira gestatòria» i membres de la noblesa romana s'encarregaven de traslladar-ho. Només uns quants tenien el privilegi de parlar amb ell i àdhuc aquests li mostraven respecte i submissió amb un petó al peu. El canvi per a molts d'aquests i altres costums veuria el seu inici durant el pontificat de Joan XXIII, que aniria molt més enllà en la «posada al dia de l'Església» amb la celebració del Concili Vaticà II i les seves conseqüències.

El papa de les sorpreses

Moltes de les decisions de Joan XXIII van agafar per sorpresa el seu grup de col·laboradors més propers. No esperaven d'ell que impulsés nous canvis, sinó que donés temps per a trobar el qui realment tingués la capacitat de continuar amb la línia que havia traçat el difunt Pius XII.

Així, doncs, els va agafar per sorpresa la hiperactivitat del nou papa, que se'ls escapava dels despatxos per recórrer els carrers visitant presons i hospitals. Va ser també sorprenent el grat amb què el va rebre el món donada la seva obertura, el seu temperament alegre, la seva generositat i la calidesa del seu tracte.

Tampoc no esperaven que reduiria els pressupostos de bisbes i cardenals, o que es preocuparia fins i tot de millorar la situació laboral dels empleats del Vaticà. I la sorpresa de sorpreses: que al cap de tres mesos d'haver estat designat anunciés la seva intenció de reunir tots els bisbes del món per escoltar-los i discutir entre ells el rumb que hauria de seguir l'Església.

Joan XXIII no va resultar, doncs, allò que alguns esperaven, i això li va portar crítiques i opositors. Ancià i amb càncer en l'estómac, sabia que el seu temps era poc i que havia d'aprofitar-lo.

Bibliografia

Sant Joan XXIII i la pau al món

Bernabé Dalmau — Publicacions Abadia de Montserrat

El Papa Juan XXIII

Domenico Agasso — Editorial San Pablo

San Juan XXIII

Mariano Fazio — Rialp

Mis años con el Papa Juan XXIII

Loris F. Capovilla — La esfera de los libros

Temps d'amor i adoració | Jesús Renau.....

Quan dediquem una estona a la pregària, i entrem en silenci ambiental i interior, moltes vegades emergeixen tota mena de pensaments, temes pendents, iniciatives i records de situacions a mig fer. Sembla que en el intent de cercar pau i repòs interior estiguessin esperant multitud de temes per fer-se presents i exigir una atenció, molt cops amb urgència.

Si alguna vegada obrim la canxa interior a les seves propostes segurament abandonarem el temps de pregària prioritant l'allau imparabile d'accions proposades.

També segurament més tard ens adonem de que haguera estat millor dedicar el temps previst a la meditació i a la pregària, seguint el nostre bon propòsit.

Des de el punt de vista d'una eficàcia operativa la meditació i la pregària no són precisament el temps de màxim rendiment. Hi ha qui pregunta què en trèiem de meditar, estar en silenci o pregar. Si, potser s'accepta que poden esdevenir una mena de teràpia espiritual pacificant; però hi ha tantes coses a fer, som cridats a tanta responsabilitat..i hem de promoure tants canvis!

Un dia, però, ens adonem que el temps dedicat al silenci de la meditació i de la pregària, no és pas una forma de reflexionar, de treure conclusions i de preparar-nos. És un temps d'amor. És un temps d'adoració.

El silenci contemplatiu no és un silenci buit. Certament provoca una buidor d'immediateses i fa un cert distanciament a moltes situacions i relacions. Però no per defugir-ne,

sinó com aquell corredor que respira a fons a la parada per tornar amb nova vigoria a la cursa. El silenci contemplatiu pren distància i respira aquell amor que ens es donat. No és amb paraules i reflexions que el rebem sinó directament per la Presència. A vegades en repercussió afectiva, altres vegades en seca quietud. No importa. Ell és el que importa, tan notablement fascinant, que quasi sense adonar-nos en la comunicació ens trobem en una actitud d'adoració.

Hi ha moltes maneres diverses d'entendre això d'adorar. El silenci meditatiu i contemplatiu en la comunicació d'amor porta a una adoració alegre, no humiliant, agraiada, des de la realitat de qui és Ell i qui som nosaltres i sobre tot amb un desig d'unió de totes les realitats en la Realitat. Adorar és un gran goig, no té res a veure amb un Cap poderós i un criat.

Jesús ho comparava a un banquet de noces.
(Extret de *Catalunyareligio.cat*)

Dites casolanes | Sebastià Codina | No t'alabis, ruc, que a fira et duc...

En un llatí pintoresc dèiem: «Omnis homo, flauta». Això ho entén tothom. Entre tots ho fem tot.

Tots portem ben endins llavor de ganes de figurar una mica. La vanitat sempre treu el nas i ens fa avergonyir sovint. La vanitat deu ser una mena d'orgull que neix d'un valor desmesurat de les pròpies qualitats que sol anar acompanyat de ganes de ser notats una mica més del compte. Els qui saben parlar llarga estona sense dir res d'ells mateixos mereixen un monument. «Alaba't, ruc, que a fira et duc», diem oensem quan ens veiem obligats a escoltar, vulguis no vulguis, les gestes engraiades pels protagonistes. Les autolloances desmesurades fan pudor de socarrim. Fer-se veure s'acaba amb fer-se mal veure.

Hi ha gent que està disposada a llepar o a mossegar segons el vent que bufa.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60